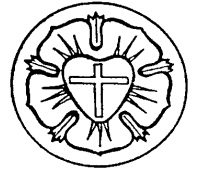

HÍRNÖK

A MEZŐBERÉNY I. KER. EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKI LAPJA
X. évfolyam 2006. 1. szám

Böjt- Húsvét

Beiktattuk az új presbitériumot!

Március 12-i közgyűlésünkön megválasztottuk az új egyházközségi vezető testületet, a presbitériumot, hat éves ciklusra.

A beiktatási ünnepi istentisztelet és eskütétel március 26-án, böjt 4. vasárnapján volt..

A képen balról jobbra és felülről lefelé a következő presbitereket láthatjuk:
Schön András, Sík Zsolt, Csirmaz Sándor jegyző, Rau Mihály gondnok, Speck József.

Középső sor: Schäfer József, Róth Mihály, Dolovi Istvánné, Wagner Márton, Baráth Zsuzsanna, Herter Márton.

Ülők: Mülek Lászlóné, Várnagy Józsefné, Schäffer Miklós másodfelügyelő, Lázárné Skorka Katalin, Wagner József felügyelő, Speckné Jászfalvi Zsuzsanna pénztáros, Babinszki Mihályné gondnok.

Isten áldása legyen a gyülekezeti elöljárókon, hogy betölthessék szolgálatukat. Járhassanak elől a hitben, Isten keresésében és a szeretetben való szolgálatban.

EZÜTON KÖSZÖNJÜK MEG az előző években presbiteri szolgálatot végzett gyülekezeti tagjaink hűségét, kitartását és helytállását!

*Támadj fel új életre már,
Krisztus meglankadt népe!
Húsvéti szép hajnalsugár csillan,
siess elébe!
Meghátrált régen a halál
S a Győző életet kínál
győzelméből ma néked.*

*Hagyd bűnöd el, utad szabad,
A kő elhengerítve
Ne másra várj, mozdulj magad,
Lelked tettvágy hevítse!
A közöny álmából elég,
szolgálat szent tűzében ég,
Ki új szívet kapott már.*

*Hogy gyöngye vagy, se nagy se hős?
Homályban mit kell tenned?
Az Úr erőtlenben erős,
Ne feledd, Ő él benned!
Az odafenn valókra nézz,
A hitnek semmi nem nehéz.
Nincs neki lehetetlen.*

*Feltámadt Krisztus mennybe ment, Még sincsen messze tőled.
Ő kormányoz múltat, jelent. S kezében az ítélet.
Úgy ébredj minden reggelen, Hogy életed Húsvét legyen,
Támadj fel, drága népe!*

Énekeskönyv 225. Scholz László

Kohutné Drenyovszki Magdolna: A böjti úton 2006.

Március van. Megyek az utcán, a böjti szél fújja arcomat. Egy kártyácskát szorongatok kezemben, egy imádság van rajta. Gondolatok kavarnak a fejemben. Az aranyló nap sugarával megcirógatja arcomat, majd tova suhan a maga útján, ki tudja, hány ezer éve nap mint nap. Korán kelő vagyok, így sokszor volt már lehetőségem látni a napfelkeltét. Sokszor láttam már, de mindig csodálattal tölt el. Nehezen tudok betelni szépségével. Ilyenkor elfeledkezem mindenről, s csak ámulom, bámulom a lassan éledező körülöttem lévő világot.

Istenem! Te vagy az éltető, melengető Nap, a világító Hold. A sötétségben is pislákoló, majd fénylő gyertyaláng. A felhőidből szomjamat oltod, ha fázom, napsugaraiddal melengetsz, ha melegem van, lágy szellőidet meglibbentve hűsítesz, fájd lombjai alatt árnyékot adsz. Körülveszel növényeiddel, állataiddal, hogy soha ne érezzem magam egyedül. Ha unatkozom, szomorkodom, madaraid gyönyörű énekével megvidámítasz. Esténként elgyönyörködöm fénylő csillagaid szépségében, s megkérdem magamtól, ki vagyok én, hogy ennyi szépséggel veszel körül, ajándékozol meg?

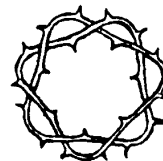
Ki vagyok én? Egy teremtmény, kinek Te adtál lehetőséget az életre. Ráállítottál, elindítottál egy úton. Ez az út, a rajta való járás nehézkes, rögös, tele van buktatókkal, félelmekkel. Te figyeled és segíted bizonytalan lépteim. A helyes irányt, hogy milyen céllal, hová, merre menjek, azt nekem kell megkeresnem. A dolgok a világban úgy folynak, ahogy Te tartod kezében őket. A kérdés az, hogyan éltem a felkínált lehetőségekkel, a felkínált kegyelemmel, az idenyújtott békességgel? Szembe tudok-e nézni szeretetteddel és saját kudarcaimmal? Van-e, találok-e mentséget arra, ahogy élek vagy éltem? Szem előtt tartom-e, hogy számot kell adni, s meg tudok-e állni a számadásban? Élek-e a bűnbocsánattal, hogy ne bátorítás, hanem erőforrás legyen az új életre Tebenned?

Nemcsak én, mindannyian gyakran átéljük a bizonytalanság, a félelem óráit. Vigasztaljon és bátorítson bennünket az a tudat, hogy emberi indulásaink minden félelmeit, szorongásait, feszültségeit átélte már előttünk Valaki. De Ő nem tehetetlen. Tudatosan vállalta ezt az utat, ezt a feladatot. Elindult egy úton, miattam- miattad!

Elindult helyettem- helyetted!

Elindult értem- érted!

Ő Jézus Krisztus.

Március van. Még egy hónap, s itt a húsvét. Már benne járunk a hamvazó szerdától nagyszombatig tartó 40 napos böjti időben. A böjtnak akkor van igazán értelme, ha keressük Istennel, és Jézus Krisztussal való találkozás alkalmait, s ezekből a magunk számára következtetéseket akarunk levonni. Lemondok számomra valami kedves, fontos dologról, s ezt az időt Istennel való kapcsolatom átgondolására, vele való találkozásra fordítom. Ezt az utat személyes döntésünkkel kell vállalni.

Böjt idején meg kell tanulni önmagunkat helyesen látni, s bocsánatra szoruló bűnösnek ismerni. El kell jutnunk oda, hogy Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása miattam, értem történt. A böjt felé fordulás igazi értelme és célja csak az lehet, hogy részesüljünk Jézus Krisztus halálán keresztül is életre támadó és támasztó erejéből. A győztes Krisztus igazi tavasszá, az újulás idejévé teheti a nagyböjtöt.

Március van. A föld még kemény, fagyos, de a hóvirág és a téltemető már áttörte magát rajta, s gyönyörűen virít. Hideg, párás reggelek, sár és latyak váltogatják egymást, de a természet lassan éledezik, megkezdődött a megújulása. Rápillantok a kezemben szorongatott kártyácskára. Számomra is elkezdődött egy új nap új lehetőségekkel: Igen. Veled.

„Uram! Fogalmam sincs róla, merre tartok. Nem látom az utat magam előtt. Nem tudhatom bizonyosan, hol fog végződni. Magamat sem ismerem igazán: úgy gondolom, a Te akaratodat követem, ez azonban nem jelenti azt, hogy tényleg azt is teszem. De kívánok Neked tetszeni, és hiszem, hogy ez a kívánság valóban tetszik Neked. S remélem, hogy mindenben, amit csak teszek, ez a vágy vezet. Remélem, sohasem fogok ettől a vágytól függetlenül bármit is tenni, és tudom: ha így cselekszem, Te a helyes úton fogsz vezetni még akkor is, ha talán semmit sem tudok róla. Azért mindig bízni akarok Benned, még ha úgy is látszik, hogy eltévedtem, és a halál árnyékában járok. Nem akarok félni, mert Te mindig velem vagy és sohasem fogod hagyni, hogy egyedül szálljak szembe a rám leselkedő veszedelmekkel. Ámen.” (Thomas Morton)

Lázárné Skorka Katalin: Egy régi-új választás Jézus vagy Barabbás?

Több héten keresztül néztük a speciális iskolában az evangélikus és katolikus gyermekekkel Franco Zefirelli „A názáreti Jézus” című monumentális filmalkotását. A tanulók olykor kérdésekkel, máskor lankadó figyelemmel követték az evangélium megjelentését, de várták a folytatást. Aztán az egyik reggel a film utolsó részéhez érkeztünk. Feszült csöndben nézték végig, miként állta az Úr az ostorcsapásokat, hogyan beszélt a helytartóval. Döbbeneten figyelték, ahogy Jézus végig vonszolta magát a Via Dolorosán. A csúcspont a kereszthalál volt. Elvégeztetett. A tanulók pedig némán, fegyelmezetten ültek. Percekig az esemény hatása alatt álltak. De ki miatt és miért is került Ő Golgotára? A film az evangéliumokra alapozva úgy számol be, hogy a főpapok vétkesnek találták Jézust istenkáromlásban, s azt akarták, hogy a halálos ítéletet Pilátus vagy Heródes mondja ki rá. A döntést elhárították magukról. Pilátus, a helytartó mosta kezeit, nem találta halálra méltónak Jézust, mégsem engedte szabadon. Helyette az előtte álló hatalmas tömeg dönthetett, Barabbást, vagy Jézust szeretné szabadon látni. Megkapó, ahogy kiálltak a heves érzelműek Barabbásért, „testvérükért”, buzdítva a körülöttük állókat is, hogy az ő nevét kiáltsák majd. Szívszorító Mária Magdaléna arcvonásait figyelni, ahogyan elgyötört Mesterére nézett fel, majd a fájdalomba roskadt anyát, Máriát.

„Ha én ott lettem volna, én biztosan Jézus nevét kiáltottam volna.”- ezt egy másik kisiskolás mondta nekem egyszer. Sokan gondoljuk magunkról ezt. Valaki ezeket a sorokat öntötte dalba:

„Én voltam, ki kiáltott: Feszítsd meg! Én voltam, ki arcul ütöttelek. Én voltam, ki verte a szögeket. Látod mégis: megállok most lábaidnál, engedd rám omlani véreidet! Halott a Messiás. Értem haltál Istenem.”

*„Uram, sokszor elárultalak.
Nem csókkal, mint Júdás, hanem azzal, hogy
elmulasztottam a hit cselekedeteit. Nem az
„Üdvöz légy, Mester!” köszöntéssel árultalak el,
hanem azzal, hogy elmentem a testvérem
mellett, és nem üdvözöltem néhány barátságos
szóval. Uram, ne engedd, hogy életemet
Júdásként fejezzem be.*

*Uram, mily sokszor megtagadtalak,
szégyelltelek. Hányszor elvették az emberek
bátorságomat, és hallgattam rólad. Hányszor
becsültem többre a világ tüzét.*

*Segíts Uram, hogy megbánjam, és
visszaforduljak, mint Péter.*

*Uram, elbizakodottságom, gőgöm nem kevesebb,
mint Kajafásé, félelmem az igazság mellé állni
nem kisebb, mint Pilátusé; kisértésem mélyebb
sebeket ejt rajtad, mint a római zsoldosok szegei.
Ő Jézusom, aki így imádkoztál: „Atyám, bocsáss
meg nekik!” – bocsáss, meg nekem is. Akkor az
én bűnös, régi életem megfeszítetik és meghal, de
feltámad veled új, szent életre.*

(Gananabaranam Dél-India).

Egyikünk sem lett volna elég bátor ahhoz, hogy Barabbás helyett Jézust kiáltson. Egy nagypénteki ima elmond mindent, mi lakik bennünk valójában. Ugyanakkor az Úr Jézus is választott: a mi megmenekülésünket a megérdemelt kárhozattól, és saját bűnhődését, az övéi érdekében. Ahelyett, hogy leszállt volna a keresztről, döntött, hogy marad. Ott viszont ki kellett mondania: „Én Istenem! Én Istenem! Miért hagytál el engem?” Igen, Jézus mindannyiunk bűnét vette és hordozta el, és azokért viselte el a szenvedést, büntetést.

Helyettünk tette, bár mi érdemeltük volna. S mi hogyan döntünk? Jézussal vagy Jézus nélkül? Az életet vagy a halált választjuk? Megtérés vagy jövőtlen élet? Éljük-e az isteni normákat, vagy liberalizáljuk azt, ami megtartónk? Kell-e a lelki táplálék: imádság és Isten igéje? S gyakorlati életünk miről szól? Védjük-e az életet, gyermekeinket?

Felelősséggel tevékenykedünk közösségeinkben? Igazság, jóság, egyenesség - jaj, ha azt hisszük, ezek elavultak és inkább a látható javaké az első hely! Miként állunk meg döntéshelyzetekben? Úgy, mint Pilátus, vagy Kajafás? Közönnyel vagy elodázva az egyéni felelősséget? „A nagy dolgok úgy sem rajtam múlnak.” vélekedéssel? Úgy érzem, nem csak személyes

lelki életünkről, és odaszánásunkról kell beszélni. A keresztyén ember morális felelősségéről és e világban betöltött küldetéséről is. Nekünk kell felemelni a hangunkat, ha úgy látjuk, egy istentelen és embertelen világ szorongat minket. Ha mi nem állunk ki a Tízparancsolat, a szeretet parancsa, a tiszta élet védelme mellett, a Krisztust nem ismerőktől nem várhatjuk el azt. S féltjük-e egyházunkat? Ha nekünk nem szívügyünk a keresztyén értékrend megélése, intézményeink munkájának segítése, ki fog azért küzdeni? Rajtunk áll iskoláink, szociális intézményeink sorsa is, ahol Jézus él és cselekszik, tanít és vigasztal. Mi vajon kiállunk-e mellette? Merjük-e követni Őt egyéni és társadalmi életünkben?

MEGJELENHETETT...

Január 6-án gondolhattunk gyülekezetünk 260 éves életének legszomorúbb napjára. Közel 600 fiatal hurcoltak el a megszálló hadsereg parancsára jóvátételi munkára a szovjet bányákba. Váratlanul jött a parancsszó, reménytelen volt a megmenekülés, kilátástalan jövő várt elhurcoltakra és itthon maradottakra.

Egy ember mégis felemelte a szavát. Az állami népiskola tanítója, Maász Márton, aki a rendelkezés pontos betartása mellett már nem is volt elhurcolható, 45. életévét betöltötte, legközelebbi családtagjai a testvérén kívül nem is kerültek a gyűjtőlágerbe, mégis próbált érvelni a berényiek elhurcolása ellen. Ő, a szerény néptanító szervezkedett egy évtizeden át az előző sötét hatalommal szemben is a magyar hazafiság mellett. Vezetésével csatlakozott a mezőberényi német származásúak jelentős része a Bonyhádról induló „Hűséggel a hazához” nácizmus elleni mozgalomhoz. Meggyőződése volt, hogy aki üldöztként itt a magyar földön 200 éve magyar búzából sültött magyar kenyeret eszik az 1945-ben, az idegen katonai hatóság előtt is magyar. Érdemes arra a fiatal diákra is emlékezni, aki megértve ezt a gondolatot, így verselt idevetődött öséről, 1942-ben:

*Szomszédai testvérnek fogadták,
Velük dalolt magyar éneket,
Együtt aratta az aranykalászt
Együtt szegték meg a
fehér kenyeret*

*Verejtékével százszor megöntözte,
Magához láncolta kedves lakát,
Testvéreivel kéz a kézben védte,
Szerette, imádta a magyar hazát.*

/ Szeider Imre /

Hiába volt minden érvelés, az egyetemes bűnösség elve alapján a 18 éves kislánynak, a 16 éves fiúnak, a 40 éves férfinak menni kellett. Az érvelő Tanítót megjutalmazták, együtt mehetett Védenceivel egészen Krivojrog vasércbányájába, 30 fok feletti hideg telébe, az éhezés nevelőintézetébe. Együtt

dolgozott a kortársaival, hiszen ebbe a lágerbe került a negyvenes férfiak nagy része. Nem volt közöttük katonakorú, hiszen azok a harctéren voltak, illetve haltak.

Néhány 20 év alatti fiatalember került még oda, gyakran az édesapjával együtt. Télben - fagyban a bányához vasutat, a hőségben áramvezetékét építettek, az őszi vizes-fagyos sárból téglát vetettek. Szenvedtek mindenféle élőködő és rágcsáló szobatársaként, hajnalban és késő este rótták a kilométereket a lágerből a munkahelyre, viselték a lágerparancsnokok idegekre ható létszámellenőrzéseit. Ették a sovány káposztalevest, a

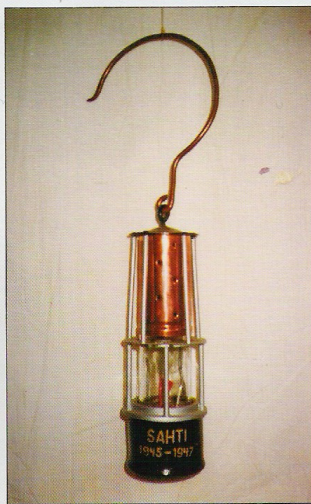
kanálnyi hántoltbúza-kását, a ragadós, teljes kiőrlésű gabonából készült kenyeret /toklász is volt benne!/. Fáradtságnál, éhezéskor még inkább keserítette életüket a honvágy, a szeretteikért való aggodás, hiszen másfél éven át levelet sem írhattak, de nem is kaptak.

Tanító úrnak kiemelt feladata volt, hogy mindezt leírja, még ablak mellé helyezkedhetett el már a hetekig tartó úton is és a lágerben is. Volt ügyes, az asztalos mesterséghez értő sorstársa, aki a költözések, ellenőrzések idejére átalakította a ládáját, hogy ne legyen a drága áron írt napló a

Monostori (Maász) Márton

A hűség ára

parancsnokok martaléka. A nyomorúság a halál előszobáját jelentő ápolóhelyen a végsőnek tünt, itt már a feljegyzések is veszélyben voltak. Az utolsó helyzetet jelentette a huszonegy hónap utáni hazakészülődés: a naplót meg kellett semmisíteni, mert ha miatta az írója nem kerülhet vonatra, akkor ő semmisül meg ott fogolytáborban.

Kedves Tanító Bácsink itthon frissen az élményei és emlékei alapján újra leírta naplóját, sokak érdeklődésére számítva. Az érdeklődés meg lett volna, de a körülmények nem engedték az írás kiadását. 40 éven keresztül magányos óráiban csiszolgatta kedves naplóját, pontosította emlékeinek leírását, óvta mindentől, főként mindenkitől.

Az évek és azok a bizonyos hónapok nagyon megviselték egészségét és vele együtt sok gondot átélt kedves felesége egészségét, gyermekeik messze kerültek a szülővárostól és így ők is vállalták költözést. Fiúk és családja közelében találtak otthonra, Dombóváron, ahol közel 300 éve magyar földre vándorló őseik is letelepedtek rövid időre, mielőtt az Alföldet választották lakóhelyként.

Új otthonukban, a körülmények alakulása, majd a megözvegyülés idején újra kereste a lehetőséget Monostori /Maász/ Márton leírt élményeinek terjesztésére. 1989-ben erre mód nyílt egy székszárdi folyóirat hasábjain. Nem érthette meg, hogy munkáját teljes egészében kinyomtatva lássa, a folyóirat megszűnt, a sok munkától, gondtól, az évek sokaságától megfáradt drága Tanító Bácsink csendben átszenderült abba a világba, ahol mindezek megszűnnek, mert Teremtője, Megváltója, Megszentelője oda vette, ahol „nincs fájdalom, sem gyász”.

Súlyos örökségként hagyta kedves fiára a negyven éven át csiszolt, szép munkáját. Gyermeke egyik legfontosabb feladatának tekintette Édesapja írásának kiadatását, de ennek még egy akadályja lett. A gondos megőrzés során ügyvédi pályafutásának sok-sok dokumentuma között ez az írásköteg elvegyült. Irodája költöztetése során sem bukott elő az olyan gondosan védő kötegek közül. Az Unoka kedvesen megjegyezte, hogy Édesapja „ebbe belebetegedett”. A gyógyulás közben a gondos

rendeztetés során előbukkant a becses „köteg”.

Gyors intézkedés: Vigyük Berénybe és keressünk módot a könyv kiadására.

A mindeneket jól rendező Mindenható megáldotta ezt a hűséges kitartást: 2006. március idusára elkészült **Monostori /Maász / Márton könyve: A hűség ára.**

Emlékezzünk tisztelettel Tanító Úrra, aki még a legnagyobb nyomorúságában is tanítani akart, kegyelettel emlékezzünk azokra, akik a könyv szereplői, a nyomorúság áldozatai.

Kísérje áldás mindazok életét, akik közel hatvan éven át dédelgették, előkészítették a kiadás reménységét, lehetőségét.

Köszönet azoknak, akik az álmodt realitássá, könyvvé formálták!

Ez a könyv mindannyiunk öröksége!

Emlékezni tanít kortársakat.

Hálát adni tanít ifjabbakat, hogy nem születünk pár évvel előbb!

Figyelmeztet, hogy az ember mire képes embertársával szemben!

Imádkozzunk azért, hogy Urunk őrizze meg az emberiséget minden gonosztól!

Köhler Julia

SZERETETTEL KÉRJÜK

hogy rendelkezzenek az adójuk 1 +1%-áról !

Adónk egyik 1 %-ával valamelyik egyházat támogathatjuk. Másik 1%-át pedig egy alapítvány támogatására fordíthatjuk.

Ha nem rendelkezünk róla, az összeget máshol használják fel.

A Magyar Evangélikus Egyház technikai száma: 0035

Az Erős Vár Alapítvány adószáma: 18376438-1-04

Előre is köszönjük!

Körösi Mihály:

Rejtőzködő kincseink

A közelmúltban érkeztek haza Oroszországból a 2. világháború során a Szovjetunióba elvitt sárospataki könyvtár felbecsülhetetlen értékű ősnymtatványai, könyvei. A 136 kötetet a Magyar Nemzeti Múzeumban állították ki. Újkori történetük lényegében igen egyszerű. 1938-ban a könyvtár egy értékes részét a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium tanácsára Budapestre szállították. Magyar kutatók szerint a fővárosból 1945 februárjában a szovjet csapatok egy különleges alakulata vitte el. Az orosz fél szerint német egységek vitték Berlinbe, a szovjet csapatok ott bukkantak rá egy elhagyott vasúti kocsiban, és onnan szállították a Volga menti Gorkijba. (Ma Nyizsnij Novgorod)

A sárospataki könyvtár vezetése már 1945 tavaszán megpróbálta visszaszerezni a könyveket, sikertelenül. Az orosz művészettörténészek először 1991-ben írtak a közgyűjteményi hadizsákmányokról, 1993-ban orosz-magyar munkacsoport jött létre az elszármazott értékek felkutatására, azonosítására. Az elkészült listát 1999. elején nyújtotta be a magyar fél az orosz külügyminisztériumnak, 2001-ben ismét megújította a visszaadási kérelmet. 2005. áprilisában a Magyar Országgyűlés határozott arról, hogy visszaadja a 2. világháború során a magyar területekre került orosz kulturális értékeket. Az Oroszországi Föderáció alsóháza 2006. január 20-án, felsőháza 25-én szavazta meg a Sárospatakról elhurcolt könyvek visszaadásáról szóló törvényt. Ezt Putyin elnök február hó 2-án írta alá, így a könyvek február végén, 60 évnyi távollét után kerültek újra haza.

Huszonkét ősnymtatvány, az 1500-as évek előtt megjelent mű, több

Biblia, köztük a Lengyel Biblia, egy kódex, számos könyvritkaság, kézirat indult vissza. A legrégebb, az 1404-ben Bécsben írt Skolasztikus Teológia, ezt 1788-ban ajándékozták a könyvtárnak. Könyvészeti ritkaságokat, kéziratokat, a középkor két legnagyobb prédikátorának Temesvári Pelbárt és Laskai Osvát munkáit, klasszikus latin szerzők műveit (Cato, Plinius, Seneca, Boetius, Augustinus) üdvözölhetjük és csodálhatjuk meg újra itthon, a Magyar Nemzeti Múzeumban. A könyvek között az 1590-ben megjelent Vizsolyi Biblia, Balassi Bálint fordította vallási elmélkedés, a Beteg lelkekre való füves kertecske (amely Krakkóban jelent meg 1572-ben), is a visszaadott ritkaságok között szerepel. A sárospataki nyomda a kollégium tanárainak könyvét is megjelentette, így Comeniusnak, Pósházi Jánosnak műveit, de Lórántffy Zsuzsanna udvari papjának, Medgyesi Pálnak a munkáit is kinyomtatta a pataki nyomda. A kéziratok közül kiemelkedik Csáti- és a Pathaygraduál, amelyek a protestánsok vallásos énekeit tartalmazó, elsősorban zsoltárokból és dicséretekből állanak, valamint gregorián énekeket is tartalmaznak. Ezek és sok más felbecsülhetetlen érték került újra Magyarországra, majd kerül vissza Sárospatakra, otthonukba.

A fent bemutatottakhoz nem mérhető, de Mezőberény város és a „mezőberényi németajkú gyülekezet” számára hasonlóképpen igen fontos okmányok rejtőzködnek a Kossuth téri parókia eldugott zugaiban, szekrényeiben. Gondos kezek korábban időrendbe szedték, bedobozolták ezeket a páratlan kincseket. Több közülük századok óta pihen a parókiaán, már ezért is tiszteletet érdemelnek, de tartalmuk okán méginkább csodálatra érdemesek ezek az írások.

Nem anyakönyvekre, születési, házassági és elhalálozási nyilvántartásokra kell most gondolnunk, bár azok is igen nagy

értékű és fontos dokumentumok, a mezőberényi németiség gyökereit, identitását őrzik századok óta. Ezeket ismerték sokan, ügyes-bajos dolgaik intézése során használták is szükség szerint, akár nap, mint nap. Kincsek ezek is, de most rejtettebb, az eltelt századok mindennapjait képszerűbben idéző értékekről van szó. Az egyház, a gyülekezet, a lelkész, a tanítók, a hívő ember szellemi, a gyülekezet vagyoni gyarapodásáról, a napi gondokról és örömeiről vallanak a gyakran csak fél vagy negyed oldalas német, latin vagy a későbbi időkben magyarul írt szerződések, levelek, iratok. Árulkodnak az egyház kapcsolatairól is. Arról, amit a helybéli szervezetekkel fenntartott: más egyházakkal, az árvagyámokkal, a város vezetésével. Igen szoros, mindennapos munka fűzte egymáshoz őket. Ezek a rejtőzködő iratok azonban túlmutatnak a város határain. Ékesen beszélnek a társgyülekezetekkel való együttműködésről; a más megyebeli, gyakran országos hatáskörű szervekkel való kapcsolatokról tanúskodnak, s vallanak a korabeli „hatalommal” való viszonyról is. Érdemes megemlíteni a gyönyörű viaszpecséteket, melyek egy része igen jó állapotban maradt meg.

Emberek jelennek meg előttünk leveleik által. Szépen kidolgozott és kesze-kusza írásképeket láthatunk, olvashatunk olyan leveleket is, melyek analfabéták megbízásából íródtak. (Életemben itt láttam először a valóságban a névalírást helyettesítő X –et.) Embereket látunk, akik ügyes-bajos dolgaikkal felkeresték lelkészüket, választ várva, problémáik megoldását remélve tőle. Az esetek többségében jó helyre fordultak, problémáik megoldódtak, kérdéseikre választ kaptak. A lelkész közbenjárására kapott felmentést például egy hívő gyermeke a katonáskodás alól, szerzett számára házassági engedélyt, hogy felesége édesapja portáján elvégezhesse a női teendőket, mert édesanyja súlyos beteg, nővére pedig már férjhez ment,

elköltözött otthonról. A Magyar Királyi Honvédelmi Minisztérium engedélyezte a nősülést a „katonai kötelesség további fenntartása mellett.”

Olvashatjuk a „nemzet papjának” az orosházi születésű Székács Józsefnek több levelét is, ő korábban mezőberényi diák volt, részese az 1848-49-es szabadságharcnak, leveleinek írása idején Pesten dolgozott. Szuperintendensként sem feledkezett el a mezőberényiekről.

Megható volt olvasni, hogy egynémely dokumentum a hívek ajándékaiként került vissza, így is gyarapodott az egyház levéltára, ami máshol talán elkallódott volna, itt az utódok gyarapodását szolgálhatja. Talán ma is lehetne követni ezt a szép példát. Közeledik 1848-1849 évfordulója, ha rejtőzködik még valahol a szabadságharc eseményeivel, résztvevőivel kapcsolatos dokumentum, annak méltó helye lenne a parókia, az esetlegesen ott kialakított gyűjtemény. Az első lelkész, Oertel Zachariás Bibliája is ott porosodhat még ismeretlenül valahol, nem egy levelével, más írásával egyetemben. Hol máshol, mint a parókián lenne azoknak is méltó helyük, hogy meglétükkel, jelenlétükkel szóljanak, adjanak példát kései utódaiknak.

Reményik Sándor Keserű szívvel (1924)

Keserű szívvel bizony mondom néktek,
Ti csonka-magyarok:
Az ország szíve, Magyarország szíve
Ma már a Végeken dobog.
Hangos szóval hiába fogadkoztok:
Hogy "soha!" s "mindörökké!"
Az ország szíve, Magyarország szíve
Ott ver, hol Magyarország nincsen többé.

Bennünket összekalapált a bánat,-
Ti atomokra hulltok itten szét.
Egymást farkas-fogakkal tépitek,
Nektek nem volt a nagy lecke elég.
Amerre nézek: pártok, újra pártok,
És zászlók, amiket a szenvedély
Már előre a más vérébe mártott.

Keserű szívvel bizony mondom néktek,
Ti csonka-magyarok:
Az ország szíve, Magyarország szíve
Nem bennetek dobog.

Nem halljátok, mit üzennek a Végek?
Párttalanul, politikátlanul,
Reménytelenül is mienk - a lélek!
Hangos szóval ne fogadkozzatok:
Hogy "soha!" s "mindörökké!"
Szétporladnak az arany-szólamok
Izszapos durva röggé.

Térjetez magatokba.
És próbáljatok önnön-magatokhoz
És próbáljatok hozzánk méltók lenni...
Azután jertek minket visszavenni.

Március 15- e Sepsiszentgyörgyön

Kedves Olvasók!

Egy székelyföldi megemlékezésről illetve annak háttéréről szeretnék beszámolni Önöknek, egy olyanról, amely megdobogtatta a szívemet, és amely kapcsán csak arra tudok gondolni, hogy határon túli testvéreink (december 5-ét felejtjük most el) példát adtak nekünk magyarságból.

Sepsiszentgyörgy Kovászna megye (egykor HÁROMSZÉK) legnagyobb városa. ERDÉLY délkeleti szögletében fekszik, a Keleti Kárpátokban. Átlagos tengerszint feletti magassága 520-580 m. A 45052' földrajzi szélesség és a 25049' földrajzi hosszúságú kereszteződésnél. Az ország középpontjában Brassótól 32 km, Bukaresttől 198 km, Kolozsvártól 250 km, Nagyváradtól 485 km, a konstancai kikötőtől 412 km távolságra. Lakosságának 80 %-a magyar anyanyelvű. A város sok évszázados létének legdicőségesebb korszaka az 1848-49-es szabadságharc idejére esik. 1848. november 16-án a székház dísztermében Gábor Áron bátor és határozott fellépésének köszönhetően kimondják Háromszék fegyveres önvédelmi harca megkezdésének szükségességét.

„ Itt volt azon világtörténelemben páratlanul álló jelenet, midőn ezen kis terület maroknyi népsége a szabadság szellemétől lelkesülten egy birodalom győztes hadseregének dobta oda a keztyűt, és itt gyűlt egybe 13 nappal később azon kis csapatja a hősöknek, mely ezen határozatot érvényre emelé s harangjaiból öntött ágyúival önteremtett fegyverzettel és löporral sikra szállt, és rendezett hadseregekkel szemben győzelmesen oltalmazta meg e szék területét minden lehetséges invasiótól.”

Március 15-e Romániában munkanap. Az itt lakók tehát napi munkájuk után mennek el a megemlékezésekre. És milyen megemlékezésekre! Nálunk Magyarországon a köztisztviselők kijelölnek egy-egy képviselőt, aki elmegy hivatalból koszorúzni, a városi ünnepeken néhány száz lelkes lakó hallgatja a szavakat, zenekari játékot, megemlékezéseket. Tessék elképzelni, hogy Sepsiszentgyörgyön csak a színpadon éneklő kórus 200 fős volt. A két órás megemlékezést pedig több ezres tömeg hallgatta végig a hidegben és hóesésben.

Tudom, hogy idén minden az autonómiáról szólt, amely számukra „nem babra megy”.

Azt gondolom, megérdemlik a megbecsülést azok, akik látszólag szürke, mindennapos küzdelemben, munkában, helytállásban növekszenek hősivé.

Kovács Márta

MEGALAKULT GYÜLEKEZETÜNK DIAKÓNIAI CSOPORTJA

Március 21-én, kedden délután a Lelkésznő meghívására kedves vendégek érkeztek gyülekezetünkbe az Orosházi Evangélikus Egyházközségből. A kilenc hölgy beszámolt arról a munkáról, amelyet gyülekezetünkben végeznek, mint a „diakóniai” csoport tagjai.

A diakónia szeretetszolgálatot jelent, amely magában foglalja a látogatást, egymás számontartását, beszélgetést. Az orosházi testvérek elmondták, hogy több mint tíz éve alakult meg a csoport. Az igen szerény megnyilatkozásaik ellenére is megéreztek, hogy milyen nagyszerű, áldozatos és szívből jövő munkát, vagy inkább szolgálatot végeznek. Szavaikat áthatotta a derű és a szeretet, ahogy egy-egy kedves emlékükről beszéltek. Egyikőjük második családjának nevezte ezt a közösséget, amelyben egymásnak is erőt tudnak adni a mindennapi élethez.

Ma, amikor önös érdekek, a gyengék lekicsinylése általános magatartási formává kezd válni, megható volt hallani, ahogyan az orosházi asszonyok figyelnek azon testvéreikre, akik már csak ritkán vagy egyáltalán nem tudnak eljutni az istentiszteletre vagy az egyházközség más rendezvényeire. Íme néhány példa: felveszik magnóra az istentiszteletet és azt elviszik a gondozottukhoz, ha kórházba kerül, ott is meglátogatják. (Ezt náluk mindig az a kedves asszonytestvér végzi, aki az orosházi kórházban dolgozik.) A legtöbb esetben „csak” beszélgetnek az idős és magányos testvérükkel. Emellett a helybeli családok számára létesített átmeneti otthonnak is jut a segítségükből, amely szintén példaértékű.

A „munkájukat” a következőképpen végzik: havi rendszerességgel találkoznak, és ott megbeszélik, hogy kihez jutottak el az eltelt időszakban, van-e, akit régen láttak a templomban, esetleg beteg lett valamelyik testvérük. Természetesen mindegyiküknek állandó látogatottja van, akihez, ill. akikhez havi rendszerességgel jutnak el.

Nagy örömmel és boldogan meséltek a gyenesdiási országos találkozóról is, ahol az országban működő diakóniai csoportok évente találkoznak és feltöltődnek az egymástól kapott testvéri szeretettel. Elmondták azt is, hogy a magányos embereknek milyen lelki vigaszt és támaszt nyújthat a beszélgetés és az együtt imádkozás. Az ilyen együttléteken ők is feltöltődnek, mert megérik azt, hogy mennyire letörpülnek a világ anyagi dolgai a szeretet és együttérzés megtartó ereje mellett.

A kellemes beszélgetés után megkóstolhattuk a háziasszonyok finomabbnál finomabb süteményeit és meleg teáját, amit ezúton köszönünk! Együttlétünk zárszavaként megalakítottuk gyülekezetünk diakóniai csoportját, amelybe ezúton is hívjuk és várjuk valamennyi testvérünket, akik szívesen vállalnának szeretetszolgálatot. Találkozásainkat minden hónap utolsó keddjére délután öt órára tervezzük.

Orosházi testvéreinktől közös áhítattal búcsúztunk. Erős vár a mi Istenünk!

Adj életnek nagy örömet és erőt, hogy törődhessek másokkal! Követni akarlak, nálad akarok maradni, hűséges akarok lenni hozzád. Te adj erőt mindenhez! (O. Schulz)

Falatyné Berkesi Márta

KÖSZÖNET ÉS FELHÍVÁS

Kedves Testvérek!

Tisztelettel megköszönjük, hogy 2005-ben is támogatták egyházközségünk életét adományaikkal, az egyházfenntartó járulék befizetésével.

Kérjük, hogy ebben az évben is gondoljanak imádságaikban és áldozatkészségükben gyülekezetünkre.

Legyünk együtt minél több istentiszteleten!

Ha a temető fenntartására szeretnének adakozni, azt a befizetés során kérjük előre is jelezzék számunkra.

DÖBBENETTEL HALLGATTAM...

... hogy nyártól művi meddővé tételét minden 18 éven felüli nő kérheti. Eszembe jutott az az ige, amit az ÚR mond népének. 5Móz. 30.19-ben olvashatjuk: „*Tanúul híoom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is.*” Ő az Élet Istene és az élők Istene. Úr Jézus önmagáról így vallott: *Én vagyok az út, az igazság és az élet.* (Jn 14,6) Isten viszont nem egy despota, aki ránk kényszerítené az akaratát, hanem azt szeretné, ha mi magunk kérnénk, s vágyánánk, imádkoznánk, felismerve: arra van szükségünk, hogy „Legyen meg a Te akaratod!”

Mi az Isten akarata? Természetesen egy ember sincs teljesen birtokában Isten akarata ismeretének, de úgy hiszem, Urunk akarata nem az, hogy felelőtlenül bánjunk testünkkel, kihasználva akár az orvostudomány adta lehetőségeket. (Pál apostol egyenesen a Szentlélek diplomaként szól testünkről!) Ő nem akarja, hogy úgy éljük meg szexualitásunkat, hogy nem gondolunk annak következményeire, az esetleges gyermekszületésre. Szerintem Ő nem szeretné, ha úgy adnánk életet, hogy nem vesszük komolyan annak a ránk bízott voltát, egyediségét, igényeit. Isten azért ajándékozott meg értelemmel, érző szívvel és készséggel az Ő útjának felismerésére, hogy tudatos lényekként egymást szeretve, tisztelve, féltve és megóvva éljünk. Bárcsak jobban tudnánk értékelni, hogy részt vehetünk a teremtés csodájában, amikor gyermekeknek adhatunk életet! Bárcsak jobban tudnánk vigyázni önmagunkra, testünkre, lelkünkre, hogy ne a visszafordíthatatlan „megoldás” után ácsingózzunk! Szomorú vagyok, mert ahelyett, hogy felelősségteljes intimitásra tanítanánk fiataljainkat, gyorsan pontot teszünk a felvetődött problémára. Ahelyett, hogy nevelnénk nemzedékeinket egymás megbecsülésére, a házasság felsőbbrendű, védő kötelékére, a devianciának és a liberális életszemléltnek hódolunk. Ezt csak felerősíti az, hogy rossz modellt láthatunk különböző tv sorozatokból, amivel csak becsapják magukat a fiatalok. Ne csodálkozzunk, ha ebben a közegben - Gyökössy Endre gondolatát követve írom- betörnek házasságba vagy kitörnek abból, és van, akit házasság előtt törnek le.

Isten kegyelmes. Ez azt is jelenti, hogy Ő olyan valaki, aki életünk végéig vár arra, hogy egyszer másként döntünk, hogy magunkba szállunk, meggondoljuk magunkat és visszafordulunk a rossz útról. Isten nem „könyvel el bennünket” ilyenek, vagy amolyannak, hanem ad változásra, változtatásra lehetőséget. Miért akarjuk az önrendelkezés jogára apellálva az Isten adta szabadságunkat sutba dobni? Mi van akkor, ha majd harmincévesen másként látja egy ifjú hölgy a világot, és abban saját szerepét? Mi történik, ha az ambíció, karrier után újabb kihívásra és valóban boldogító élethelyzetre, teljes életre vágyik majd? Nem gondoljuk, hogy valaki megbánja majd ifjúkori döntését, és tiszta lappal szeretne családot alapítani? Most kellene minden követ megmozgatni, amíg egy általunk létrehozott szabály csak betűk halmaza és nem ölt testet elkeseredett életekben! Most kellene bölcsnek lenni, nem pedig (megkésve) a bölcsök segítségére apellálni. Ezért ma szívleljük meg az Úr szavát, amikor így int: *”Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged! Távolítsd el szívedből a bosszúságot, és tartsd távol magadtól a rosszat, mert az ifjúkor és a fiatalság mulandó! Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!* Prédikátor 11,9-12,1

Lné SK

Isten, ifjúság, hétvége

Nehéz elhinni, hogy sok fiatal számára Isten jelenti a hétvégi kikapcsolódást.

Mi, a Mezőberény I. kerületi Evangélikus Egyházközség tizenévesei péntek délutánonként öt órakor szoktunk összegyűlni. Körbe ülünk egy asztalt, énekelünk, beszélgetünk. Kati a lelkész nő, felolvassa az aznapi igét és az ahhoz kapcsolódó történetet. Utána mindenki elmondja, számára mit jelentett az ige és milyen tanulságot vont le a történetből. Lazításképpen játszani szoktunk (pl.: activity, bizalom játék, stb.). Számomra ez az alkalom felüdülést jelent a „húzó” hétköznapiok után. Itt végre olyan közegben lehetek, ahol jól érzem magam! Bármiről lehet beszélgetni, és bármilyen problémával fordulhatok hozzájuk, mert ők meghallgatnak, és ahol tudnak, segítenek. De nemcsak ezért szeretek itt lenni, hanem azért is, mert amikor Isten igéjét hallgatom, akármilyen rettenetes is érzem magam, mindig felüdít és megnyugtat!!!

Az alkalom vége felé még énekelünk párat, majd zárásként mondunk egy imát. Ezután persze lehet még maradni és beszélgetni a többiekkel vagy csocsózni, netán böngészni az interneten.

Anetta

/Pingiczer Anett/

NŐK ÖKUMENIKUS VILÁGIMANAPJA

„Az idők jelei”

A világimnap munkája a keresztyén asszonyok világát átfogó mozgalma. Sok tradíció, vallás található ebben az évenként ismétlődő szolgálatban. Több mint 170 ország asszonyai kapcsolódtak már be a minden március első péntekjén megrendezésre kerülő mozgalomba. „Informáltan imádkozni – imádkozva cselekedni!” Egy a cél. A mozgalom 1887-ben indult el útjára az USA-ból: A presbiteriánus egyház asszonyai tették közzé a felhívást, hogy imádkozzanak a hazai misszió ügyéért. 1890-ben a baptista nők csatlakoztak, s a külmisszió ügyéért kezdtek imádkozni. 1920-ban lett az Imanap dátuma böjt első péntekje. Megalakult az Imanap Nemzetközi Bizottsága (National Committee). 1941-ben jött létre a felekezetek közötti egyesülés (Church Women Interdenominational Movement). 1945-ben a megbékélés jegyében egyre több nemzeti bizottság alakult, akkor már Európában és a többi földrészen is. 1961-ben a 75. évforduló alkalmával már 5 földrészen 37 imádkozó testvéri közösség volt, 2000 asszonnyal. Napjainkban 170 országban van szervezett imanapi munka. Az Imanap témáját minden évben más ország készíti elő.

2006. március 3-án az Ökumenikus Világimnap résztvevői szerte a világon a Dél-Afrikai Köztársaság felé fordultak. Istentiszteleteinken, imádkozó együttléteinken együttérzéssel gondoltunk rájuk, az elmúlt negyven esztendő küzdelmeire, az apartheid véres napjaira, a ma sok problémájára, a HIV és AIDS fertőzések következményeire, arra a kétségbeesett erőfeszítésre, amellyel a terjedő vész megállításáért küzdenek. Nem véletlenül választották asszonytestvéreink az imanap témájául ezt a címet: „Az idők jelei”.

Mezőberényben ebben az évben a mi egyházközségünk adott otthont a nők ökumenikus imaestjének. Istentiszteletünk során nemcsak a Dél-Afrikai Köztársaságban élők szenvedései tárultak fel előttünk, de reménységük is a jövő felől. Bepillantást nyerhettünk életükbe, megsejtettünk valamit a fényről és árnyékról, s így együtt érző szeretettel gondolhattunk rájuk, imádkozhattunk értük. Az este során három egyházközség nyolc asszonytestvére olvasta fel a Dél-afrikai asszonyok által elkészített istentiszteleti liturgiát. Meghallgattuk történelmüket, s a vetített képek segítségével bepillantást nyertünk országuk életébe, megismerkedtünk himnuszukkal, Istent dicsérő énekeikkel. Alkalmunk végén megkóstoltuk a roibush (vörös bokr) teát, a vállalkozó kedvű, specialitásokat is kipróbáló hölgyek pedig az Afrikából származó receptekkel indulhattak haza otthonukba. Összegyűjtött adományainkat a HIV fertőzésben megbetegedettek számára küldtük el. Remélem, jövőre még többen lehetünk majd együtt, hogy figyelemmel kísérjük az országhatárainkon kívül élő keresztyén testvéreink sorsát, s imádságban egyek lehessünk velük. VISZONT LÁTÁSRA JÖVŐ MÁRCIUSBAN! DE ADDIG SE FELEDKEZZÜNK MEG KÖZELI, TÁVOLI NŐTESTVÉREINKRŐL: TÁJÉKOZÓDJUNK, IMÁDKOZZUNK. CSELEKEDJÜNK!

A 2006. évi Világimnap „Az idők jelei” jelképező emblémáját Estelle Ross grafikus készítette Lukács evangéliuma 21: 5-38 (A végső idők jelei) és a Jelenések könyve 22: 1, 2 (Az élet vize) alapján.

A levél-motívum központi helyet foglal el a képen, jelképezve a dél-afrikai nemzet apartheid utáni megújulásának reményét – egy új korszak eljövételébe vetett hitet. A levél formája a Szentháromságot idézi, és arra utal, hogy a Szentháromság Isten reményünk alapja. A szönyegen ezért is hangsúlyosabb a hármas levél-motívum a többi apró ábrához képest.

A levelek az Élet Fájának (Jel. 22) leveleit is szimbolizálják, míg a többi tárgyak a végső idők azon eseményeire utalnak, amelyek bekövetkeztét Jézus megjövendölte: a bilincsek bebörtönzésekre; a szalagok az AIDS járvány terjedésére; a csontok éhínségre; a hagyományos afrikai fegyverek háborúkra; a király sakkfigurák (néhány felborulva) birodalmak egymás ellen fordulására. A szimbólumok közé szórt apró levelek Isten gyermekeit jelképezik, akik ebben a megújulásra szoruló világban élnek, s akiket arra hív Isten, hogy legyenek a remény és béke jelei.

A szönyeget sajátos afrikai ábrák keretezik: a kis három-lábú edények a közösség jelképei Dél-Afrikában.

KÖNYV/ MISSZIÓ

Ezzel a címmel rendezték meg Budapesten március 25-én a Gyülekezeti könyvterjesztők és Keresztyén Könyvkiadók Első Szakmai Napját.

Ezen a rendezvényen szinte teljesen eltűntek a felekezetek közötti különbségek. Felekezeti hovatartozástól függetlenül ugyanazokat a könyveket olvassuk, mert ugyanarról az Istenről szólnak, Akiben hiszünk. Sajnálatos, hogy mégsem tudunk egységesen, hatékonyan fellépni közös ősellenségünkkel szemben. Hazánkban nincs keresztyénüldözés. Itt az ördög taktikája, hogy bezárjon bennünket templomfalainkon belülre, és elhitesse velünk, hogy a mi közösségünk jobb, mint a másik felekezethez tartozók. Miközben ezzel magunkat is becsapva éljük a magunk vasárnapi keresztyénségét, aközben semmibe vesszük Jézus parancsát, Aki azt mondta: „Menjetek el és tegyetek tanítvánnyá minden népet” Ez nem csak a lelkész dolga. Ehhez nem kell távoli országokba utazni. A missziói parancs minden hívőnek szól, életkortól, felekezettől függetlenül.

Hogyan tehetnénk eleget ennek? Egészen egyszerűen: olvassuk minél többet a Bibliát, hiszen belőle ismerhetjük meg Istent, és csak akkor tudjuk hitelesen bemutatni, ha mi magunk ismerjük Őt.

Kezdjünk el keresztyén könyveket olvasni. Sokkal szórakoztatóbbak ezek, mint a tv- műsorok, és egészen más a hatásuk is a személyiségünkre.

Ha időt szánunk a körülöttünk élők meghallgatására, akkor megismerjük gondolataikat, imádkozhatunk értük és megajándékozhatjuk őket egy- egy bibliai témájú könyvvel, amely hasonló problémáról ír, megmutatva a kivezető utat. A most induló diakóniai munka kitűnő lehetőség erre.

Hirdethetjük az evangéliumot olyan módon is, hogy iges képeslapokat vásárolunk, és azokat küldjük el szeretteinknek. Ezek beszerzésére folyamatosan van lehetőség a lelkészi hivatalban.

Ne szégyelljük megvallani a hitünket! Aki már megértette, hogy helyette és miatta szenvedett Krisztus, annak előbb- utóbb választ kell adnia arra a kérdésre, hogy „én mit teszek Krisztusért?”

Ne legyünk rest balgák! Ne csak a kiskertjeinkben legyünk magvetők! Tegyük valamit azért, hogy akik még nem ismerik Krisztust, azok számára is lehessen igazi tartalommal megtöltött örömnappal Húsvét.

Szabó Mária

BAJA MIHÁLY Húsvéti ének

Feltámadott az Úr bizonnal!
Oh égi hit, oh szent valóság!
Mely értünk hordta a keresztet,
Nem halt a sírba annyi jószág.

Feltámadott az Úr bizonnal!
Mert szeretet volt szíve-lelke;
A szeretet: maga az Isten!
Megölni Istent hogy lehetne?

Feltámadott az Úr bizonnal!
Ez üdvösségünk büszke vára.
Rontsátok el tornyát, azontúl
Vitézségteknek nincsen ára.

Feltámadott az Úr bizonnal!
Ezt hirdetem egész hitemmel
S tudom, ha napvilágom elvész:
Reám tekint az Istenember.

Feltámadott az Úr bizonnal!
Oh, ha mindez csak mese, álm,
Mind hasztalan ha prédikáljuk
Nagy hatalmunk a halálon.

Feltámadott az Úr bizonnal!
Erős hittel hiszem ez egyet:
S azoknak, kik keresztre vonták,
Örökségül hagyá a mennyet.

Áldott Húsvétot kívánunk!